

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2018, č. j. 51 A 10/2016 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradce Králové (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2015, zn.: P/1919/2015/OS1/Dvo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 5. 6. 2015 v 09:57 hod. na ul. Jana Černého v Hradci Králové (ve směru z centra města Hradec Králové směrem na obec Předměřice nad Labem) překročil nevyšší dovolenou rychlost 30 km/h o 20 km/h (po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení). Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč (dále též „rozhodnutí o přestupku“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-10106/DS/2016/Er, bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) tuto žalobu zamítl. Nepřisvědčil námitkám týkajícím se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o přestupku. Jako důvodnou neshledal ani námitku neurčitosti výroku rozhodnutí o přestupku způsobenou absencí formy zavinění. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. Poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku. Je přesvědčen, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s jeho tvrzením, že v době měření nebylo na silnici umístěno dopravní značení omezující rychlost na 30 km/h. Tuto skutečnost neměl prokazovat stěžovatel, nýbrž správní orgány, které ji nadto prokázaly nedostatečně a nezákonně. Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, jak krajský soud posoudil jeho námitku neurčitosti výroku rozhodnutí o přestupku. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku. Je přesvědčen, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s jeho tvrzením, že v době měření nebylo na silnici umístěno dopravní značení omezující rychlost na 30 km/h.

[9] Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou

pokračování

představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal, a že se ho dopustil stěžovatel (viz ve správním spise založené oznámení o přestupku, úřední záznam zasahujícího policisty, záznam o přestupku, ověřovací list rychloměru, osvědčení o proškolení zasahujícího policisty atd.). Ve správním spisu je založen dostatek podkladů (vč. fotografií z předmětného měření z měřicího zařízení, resp. fotografií řidiče předmětného vozidla), ze kterých jednoznačně vyplývá, že k předmětnému přestupku došlo, a že tento spáchal stěžovatel.

[10] Správní orgány (a návazně pak i krajský soud) se přitom zcela adekvátně vypořádaly i s tvrzením stěžovatele (obsaženým v jeho podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 5. 10. 2015), že v místě měření nebyla umístěna dopravní značka omezující rychlost na 30 km/h. (tato byla podle stěžovatele, resp. jeho zástupce odstraněna vandaly).

[11] Ve shodě s krajským soudem ohledně uvedeného tvrzení předně nutno uvést, že toto stěžovatel (resp. jeho zmocněnec) poprvé vznesl až v konečné fázi přestupkového řízení (a nadto jej nezopakoval v odvolání, které ponechal blanketním). Na údajnou absenci předmětného dopravního značení nepoukázal sám stěžovatel bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty (stěžovatel se odmítl vyjádřit a uvedl, že pořízený záznam na měřicím zařízení jej „*vůbec nezajímá*“). Ačkoliv takovému postupu právní úprava nebrání (jak stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle připomíná), svědčí uvedená skutečnost o účelovosti takovéto následné obrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Dále pak nutno zdůraznit, že obviněný z přestupku nese břemeno tvrzení (i důkazní) ohledně zpochybnění správními orgány nashromážděných důkazů (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nepostačí pouhé konstatování nesouhlasu, je nutné uvést taková tvrzení, která budou způsobit relevantním způsobem vyvrátit vypovídací hodnotu již získaných důkazních prostředků. V této souvislosti viz i nedávnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, Nejvyšší správní soud poukázal na praxi pachatelů přestupků zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci. Mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „*typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.)*, které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 152/2017 - 30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení.“ (důraz přidán).

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že prakticky ve všech listinách založených ve správním spise je uvedeno, že stěžovatel byl zasahujícími policisty změřen v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 30 km/h. Správní orgán I. stupně nadto v reakci na stěžovatelovu námitku absence dopravního značení požádal Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje o sdělení, zda se v místě měření předmětné značení nacházelo, či nikoliv (viz přípis ze dne 8. 10. 2015, zn.: P/1919/2015/OS1/Dvo). V reakci na tuto žádost byla správnímu orgánu I. stupně mj. doručena listina Magistrátu města Hradec Králové nazvaná „Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích“ ze dne 25. 5. 2015, včetně mapky rozmístění přenosných dopravních značek, provedené

společností INKA, dopravní značení – Hradec Králové, s. r. o., a fotografie dopravní značky B 20a v Hradci Králové, ulici Jana Černého za křižovatkou s ulicí Piletická, ve směru Předměřice nad Labem. V rozhodnutí o přestupku poté správní orgán I. stupně na uvedenou listinu odkázal a uvedl, že vzhledem k tomu, že tato dokumentace se týkala místa a doby, kdy byl stěžovatel policisty stavěn, nemůže být vyhověno návrhu stěžovatele na zastavení přestupkového řízení (viz strana 5 rozhodnutí o přestupku). Právě uvedené podle kasačního soudu svědčí zaprvé o tom, že správní orgán I. stupně se dostatečně a přezkoumatelně zabýval předmětnou stěžovatelovou námitkou, a zadruhé také o tom, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku tento důkazní prostředek hodnotil (není tudíž důvodná související kasační námitka stěžovatele). Nejvyšší správní soud se s uvedeným posouzením ztotožňuje a uvádí, že i podle jeho názoru „Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích“ nad veškerou pochybnost vyvrátilo povšechné tvrzení stěžovatele o absenci dopravního značení vznesené v rámci přestupkového řízení (z tohoto důvodu se zdejší soud nezabýval kasačními námitkami stěžovatele stran nezákonnosti úředního záznamu získaného správním orgánem I. stupně v reakci na předmětnou stěžovatelovu námitku, neboť by to bylo nadbytečné). Z obsahu správního spis nevyplývá ani to, že by se správní orgány dopustily při zjišťování skutečného stavu věci dalších vad, jež by měla za následek nezákonnost jejich rozhodnutí.

[13] Lze tedy uzavřít, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž správní orgány se při jeho zjišťování nedopustily vad, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí. Podrobněji odkazuje soud na rozsudek krajského soudu, který se obdobnou argumentací již zabýval.

[14] Stěžovatel dále poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku (mj. z důvodu tzv. „souhrnných zjištění“). Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelné je rozhodnutí, jehož skutkové a právní závěry vycházejí z tzv. „souhrnného zjištění“, jímž se zjišťuje rozhodný skutkový stav současně na základě všech provedených důkazů, aniž se uvede, na základě kterých konkrétních důkazů se to které zjištění činí a z jakých důvodů, jakož i bez vysvětlení případných rozporů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007). Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Jednotlivé důkazy správní orgán I. stupně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání a v protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V této souvislosti je třeba zopakovat i to, že stěžovatel byl v průběhu řízení o přestupku pasivní (kromě vznesení jediné námítky týkající se absence dopravní značky, viz výše). Přestože byl řádně předvolán, ústního jednání se nezúčastnil. Nenavrhl ani provedení jiných důkazů. Krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodnutí o přestupku označil za přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017 - 39).

[15] Za nezákonnou nelze považovat ani argumentaci krajského soudu ve vztahu k náležitostem výroku prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu absence formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí

pokračování

nevyvolává nutnost jeho zrušení. Krajský soud postupoval zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zastává názor, že neuvedení formy zavinění ve výroku správního rozhodnutí nemusí vždy vyvolávat nutnost jeho zrušení. Např. v nedávném rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38, kasační soud uvedl, že „*V dané věci není pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť formu zavinění ve výrokové části neuvedl. Ani v odůvodnění svého rozhodnutí se k formě zavinění výslovně nevyjádřil. Žalovaný toto pochybení v odvolacím řízení nenapravil. Zbývá posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Krajský soud dovodil, že nikoli, protože s ohledem na znění zákona je zřejmé, že stěžovatel spáchal přestupek minimálně z nedbalosti (pro daný přestupek zákon o silničním provozu nevyžaduje úmyslné zavinění). Konkrétně pak uvedl, že v dané věci se jednalo o nedbalost vědomou, neboť stěžovatel je držitelem řidičského oprávnění již od roku 1976 a musel tak vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, on však bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší či neohrozí [srov. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích]. Tento dílčí závěr krajského soudu lze aprobovat. (...). Lze dodat, že v nyní posuzovaném případě se správní orgán otázkou zavinění (v odůvodnění rozhodnutí) zabýval, přičemž stěžovatel proti jeho argumentaci v odvolání nikterak nebrojil; bránit se začal až v řízení před soudy, v čemž lze spatřovat i účelovost jeho postupu (podpůrně viz rozsudky ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 atp.).*

[16] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud se s nosnými důvody správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu ztotožnil, v důsledku čehož nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu